

Осемнайсета глава

Сутринта на седмия ден от пристигането ни в Ранкодом аз и моите ученици продължихме да учим хората, които дойдоха с нас през вратата на рая. Всички се стараеха да запомнят очертаванията на буквите и затова усърдно изписваха цели редове върху светещите плочи. Всяка буква трябваше да се запомни добре, за да бъде разпознавана лесно при четене.

След като бях запознал групата, която се учеше от мен на писане и четене, с основното очертание на буквите, те лесно започнаха да възприемат всяка следваща буква. Например буквите „добро“ и „твърдо“ лесно можеха да се запомнят по това, че горната дъга свързва две кръгчета, но при „добро“ те са малки, а при „твърдо“ - средни. Моите нови ученици започнаха дори по-бързо да запомнят буквите от другите групи.

Когато по пладне направихме почивка, старите ми ученици дойдоха при мен и поискаха да се научат да работят със светещите плочи така, че да могат и те по-лесно да учат своите групи. Тогава аз им показах как с едно докосване се показва списъкът с действия, които може да извършва светещата плоча. Те извикаха от изненада, защото не очакваха, че е толкова лесно.

Показах им и на тях как да накарат светещата плоча да покаже основното очертание и как от него да изграждат всяка отделна буква. Те познаваха основното очертание от преди, защото ги бях научил как да го използват, когато бяха мои ученици.

След почивката пак продължихме с ученето на буквите. Постепенно започнах да изписвам и цели думи с

научените букви и карах учениците си да ги пишат по няколко пъти, за да свикнат с писането. След това заличавах написаните думи и им ги показвах в различна последователност. Те трябваше да ми прочетат думите на глас, за да ги чуят всички. Думите се показваха едновременно както на техните светещи дъски, така и на голямата светеща дъска и цялата група виждаше думата, която трябваше да прочете ученикът, когото изпитвах.

След като започнаха да пишат и четат думи, хората станаха по-уверени, защото виждаха плодовете на своите усилия. Много от тях вече не бяха млади, но се радваха като малки деца при всяка написана или прочетена дума.

Когато завършихме с ученето за този ден, всички си тръгнаха доволни и щастливи от просветлението, което идваше с научаването на буквите.

Преди да си тръгна и аз, в стаята влезе Винко Станс. Той ми предложи да продължи да ми показва как се работи със светещата плоча. Аз се съгласих, защото бях разбрал колко много неща трябва да науча. Докато се опитвах да извършвам някои действия със светещата плоча видях, че при докосване на някои точки от списъка с действията се показваха други списъци с действия, а от техните точки се показваха други. Тогава разбрах, че светещата плоча може да извършва безброй действия и че не е толкова лесно да се научи човек как да ги управлява.

Винко Станс ми показа как да виждам списъци с други светещи плочи, с които тази, пред която се намирам, е свързана с невидима връзка.

Попитах го каква е тази невидима връзка и той ми обясни, че това е нещо като невидим лъч, който стига от една светеща плоча до друга и по него преминават безброй думи и числа. По този начин може да се води разговор между двама човека, които имат светещи плочи, а се

намират на голямо разстояние един от друг.

С няколко докосвания на светещата плоча Винко Станс ми показва големи списъци с други светещи плочи. Всяка от тях имаше странни имена. Попитах какво означават тези думи, но Винко Станс ми обясни, че това са имената или на хората, които използват тези светещи плочи, или на местата, в които се намират светещите плочи. Той ми показва от голямата светеща плоча името на своята светеща плоча, което беше Винко Станс. Оказа се, че на всяка светеща плоча има списък с нареждания, който може да се свърже с такъв списък с нареждания на всяка друга светеща плоча и по този начин двете светещи плочи да служат за сечива, с чиято помощ двама души могат да разговарят на голямо разстояние.

След като ми показва и тези действия, които можеше да извършва светещата плоча, Винко Станс ми каза:

- Светещата плоча, както знаеш, е създадена от хора. Нейните способности са образ и подобие на човешките. Както Господ ни е създал по свой образ и подобие, така ние се опитахме да направим светещите плочи. Но това сравнение не е съвсем точно, защото ние нямаме способността на Господ. Ние сме хора, макар и да имаме много познания, ние си оставаме хора. Хора, които се нуждаят от помощ.

- Та вие помагате на нас! - възкликнах аз – Как е възможно да се нуждаете от помощ?

- Да, нуждаем се – отговори ми Винко Станс. - Децата, които учат в това училище, след време, когато пораснат, трудно ще имат свои деца, а техните деца още по-трудно ще имат поколение. Помагайки на вас ние всъщност потърсихме помощта ви. Затова искам да се научите на всичко, което сме създали, за да станете наши наследници в знанията. След няколко поколения не само

Ранкодом, но и всички останали села и градове в нашия свят ще обезлюдят.

- Това е ужасно! - извиках аз. - И как се случи това?

- Преди много време – започна разказа си Винко Станс – в нашия свят всичко беше замърсено – цялата природа: реки, езера, морета, поля и планини. Хора и животни загиваха. Тогава видни хора надигнаха гласове и принудиха нашите водачи да вземат мерки срещу замърсяването на природата. За съжаление, от негодуванието на хората се възползваха същества от други светове. Те бяха дошли от далеч и се бяха заселили на двете сини кълба, които се виждат в небето. Те не приличат на нас, лицата им са като на някои животни, които и вие, и ние познаваме. Тези същества обещаха да ни помогнат. Понеже здравето на много хора беше влошено, тези същества обещаха да подобрят и здравето ни. Те откриха в нашите тела списъци с нареждания, поставени от Бог, когато ни е създал, и поискаха да променят тези нареждания, като ни уверяваха, че така ще станем по-здрави. Тези същества твърдяха, че те били нашите създатели, а не Бог. Много хора им повярваха и се съгласиха съществата да променят списъците с нареждания в техните тела. След няколко поколения хората престанаха да изпитват радост и скръб, престанаха да бъдат весели или тъжни, забравиха какво е любов и привързаност към близките и изобщо към хората. Сега сме изправени и пред последната опасност – все по-малко от нас могат да имат деца. Затова започнахме да търсим спасение. Затова отидох във вашия свят и ви доведох тук. Надявам се да ми простиш, че не ти разказах по-рано всичко това, но нямах представа как ще постъпиш и се боях, че ще повлияеш на жупана да не доведе хората си тук. Но сега ще се наложи да говориш с него и да му

обясниш всичко това. Може би онези, които се боят или не искат да останат в нашия свят, да се върнат във вашия свят.

Казах на Винко Станс, че разбирам опасенията му, но го уверих, че жупанът няма да го упрекне, че не ни е разказал преди за това, защото нашите хора наистина се нуждаеха от помощ и намериха по-безопасно място за живеене.

